

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

ระบบเศรษฐกึษาสูบ ศึกษาเฉพาะกรณีชาวไร่บ่มเอง

ชื่อผู้เขียน

นางสาวเบญจวรรณ ไชยกาญจน์

วิทยานิพนธ์

เศรษฐศาสตร์มหานิติ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

รศ. ดร. มิ่งสรรพ์ ขาวสอาด ประธานกรรมการ
 อ. ดร. ทรงศักดิ์ ศรีบุญจิตต์ กรรมการ
 อ. ดร. สังคม สุวรรณรัตน์ กรรมการ

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ หนึ่ง ศึกษาวิวัฒนาการของระบบชาวไร่บ่มเอง สอง ศึกษา การตลาดของระบบชาวไร่บ่มเอง และสาม เพื่อหาประสิทธิภาพทางเทคนิคของการผลิตใบยาสูบ โดยใช้ข้อมูลศึกษาในปีการผลิต 2527/28 จากการสัมภาษณ์ชาวไร่ยาสูบในจังหวัดเชียงใหม่-ลำพูน จำนวน 150 ราย และสถิติที่ใช้ในการศึกษาเพื่อหาฟังก์ชันพรมแดนการผลิตยาสูบ จะใช้ linear programming

โรงงานยาสูบได้นำระบบชาวไร่บ่มเองมาใช้ในจังหวัดเชียงใหม่-ลำพูน ในปีการผลิต 2514/15 ชาวไร่บ่มเองได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ในปัจจุบันโรงงานยาสูบไม่มีนโยบายเพิ่มจำนวนชาวไร่บ่มเอง จากการศึกษาพบว่า ชาวไร่บ่มเองเป็นนายทุนขนาดย่อมในชนบทและการบ่มใบยาเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญ ชาวไร่บ่มเองมีการถือครองที่ดินทำกินและมีรายได้มากกว่าชาวไร่ในตลาดซื้อตกลอง ชาวไร่บ่มเองมีการจ้างแรงงานมากกว่าชาวไร่ในตลาดซื้อตกลอง เพราะมีลักษณะการผลิตขนาดใหญ่ จากตัวอย่างที่ศึกษาพบว่า ชาวไร่บ่มเองยังมีการใช้เตาบ่มไม้เต็มที่

ผลผลิตส่วนใหญ่ของชาวไร่บ่มเองจะขายเข้าโคเวต้าและส่วนที่เหลือขายให้เอกชนต่างๆ การซื้อขายใบยาจะซื้อขายตามเกรด เมื่อพิจารณาแหล่งสินค้าของชาวไร่บ่มเอง พบว่า ชาว

ไร่บ่มเองได้รับสินเชื่อในการปลูกยาสูบจากหลายแหล่ง จึงไม่มีข้อจำกัดในเรื่องสินเชื่อ และแหล่งสินเชื่อที่สำคัญได้แก่ ธนาคารกรุงไทยจำกัดที่ให้สินเชื่อตามจำนวนโควตาของโรงงานยาสูบ ชาวไร่บ่มเองสามารถได้รับค่าเช่าทางเศรษฐกิจจากการขายโควตาใบยาแห้งของโรงงานยาสูบทั้งแบบชั่วคราวและแบบถาวร

ผลผลิตสูงสุดที่เป็นไปได้จะหาได้จากฟังก์ชันพหุนามแผนการผลิต ดัชนีประสิทธิภาพทางเทคนิคหาได้จากสัดส่วนของผลผลิตจริงต่อผลผลิตที่เป็นไปได้ ซึ่งค่าดัชนีประสิทธิภาพทางเทคนิคของการผลิตใบยาสูบสามารถหาได้ทั้งระบบการผลิตและของแต่ละหน่วยการผลิต ผลจากการคำนวณพบว่า การผลิตใบยาสดและใบยาแห้งของชาวไร่บ่มเองมีผลตอบแทนของขนาดการผลิตคงที่ ดัชนีประสิทธิภาพทางเทคนิคของการผลิตใบยาสดของชาวไร่บ่มเองมีค่าเท่ากับ 88 % ในการศึกษาทำนองเดียวกันชาวไร่ในตลาดช้อตกลางมีดัชนีประสิทธิภาพทางเทคนิคของการผลิตใบยาสดเท่ากับ 85 % จึงกล่าวได้ว่า การผลิตใบยาสดของชาวไร่ยาสูบทั้งสองกลุ่มในจังหวัดเชียงใหม่-ลำพูน มีประสิทธิภาพทางเทคนิคสูงในระดับเทคโนโลยีที่มีอยู่

สำหรับการผลิตใบยาแห้งของชาวไร่บ่มเองก็มีประสิทธิภาพทางเทคนิคสูงเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ประสิทธิภาพทางเทคนิคของชาวไร่บ่มเองกับชาวไร่ในตลาดช้อตกลางไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่า ในการผลิตใบยาแห้งมีความแตกต่างกันในเรื่องประสิทธิภาพทางเทคนิคระหว่างกลุ่มชาวไร่บ่มเองที่มีขนาดการผลิตแตกต่างกัน

Thesis Title The Economics of Tobacco : A Case Study of
Farmer-Curers

Author Miss Benjawan Chaiyakan

Thesis Master of Economics, Chiang Mai University

Examining Committee Assoc. Prof. Dr. Mingsarn Kaosa-ard Chairman
Lecturer Dr. Songsak Sriboonchitta Member
Lecturer Dr. Sangkom Suwannarat Member

Abstract

This thesis comprises three major parts. The first part investigates the evolution of Farmer-Curers system. The second component emphasizes the marketing of the Farmer-Curers system and the last part explores the technical efficiency of Farmer-Curers' tobacco production. The data for the study were collected by interviewing 150 tobacco farmers in Chiang Mai - Lumphun Province in 1984/1985. Linear programming is the statistical method used to estimate the efficient frontier production function.

The Farmer-Curers system in Chiang Mai - Lumphun was initiated by the Thai Tobacco Monopoly in 1971/72. The number of Farmer-Curers has increased substantially over time and at present TTM has no policy to increase the number of

Farmer-Curers. The present study indicated that Farmer-Curers were generally the better - off farmers in the village and tobacco farming - curing was their main source of income. They own the farming land and their income from tobacco was many time larger than Contract Farmers. Farmer-Curers hired more workers than Contract Farmers because of their larger scale of production. Farmer-Curers in the sample tended to operate below capacity in the curing process.

Most of the output of Farmer-Curers was sold under a quota system and to the private traders. Transactions were made according to a very detailed grading system. Farmer-Curers could obtain credit from various sources and credit did not appear to be a major production constraint. The most important source was Krungthai Bank which gave the credit according to TTM quota. Farmer-Curers could also obtain economic rent from selling their TTM quota either temporarily or permanently.

From the frontier production function potential maximum output was calculated. The index of technical efficiency was derived by dividing the actual by potential output. The index of technical efficiency of production could be obtained for the whole sample and for each enterprise.

The result of this calculation suggests that the production of green and dry leaves of Farmer-Curers were

constant return to scale. The technical efficiency index of the production of green leaves of Farmer-Curers was 88 per cent. Using the same method the technical efficiency index of Contract Farmers was estimated at 85 per cent. It can be concluded that the production of green leaves in Chiang Mai - Lumphun under both systems is highly efficient.

The production of dry leaves of Farmer-Curers was also very efficient. However the difference in the technical efficiency between Farmer-Curers and Contract Farmers in this study was not statistically significant. However the technical efficiency between Farmer-Curers of different size was statistically significant.